

Victor CILINĂ

ȚARA DE SUB PICIOR

Cartea Verde a verzușilor

- Ecobasm pentru mai mici și mai mari -

Ediția a doua

LIMES
2016

Cuprins

Partea întâi

Aventuri în Lumea-de-sub-Picior	7
VA FI ODATĂ CA NICIODATĂ.....	9
ARIN ȘI FLANEL, PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI	11
UN VRĂJITOR PENSIONAR.....	15
GREȘEALA UCENICULUI VRĂJITOR.....	19
PAZNICII BOTANICI DIN ȚARA VERZUȘILOR.....	22
SATUL - NĂSTUREL	26
PERICOL: CAP DE MORT!.....	28
ACASĂ LA TAICA ULULUMN.....	32
MARELE COX ȘI FRUMOSUL ULUL.....	37
BUN VENIT PE NĂSTURAȘ!.....	40
NENE, TANTI ȘI MĂI.....	44
LECȚIILE VERZUȘILOR.....	46
CUNOȘȚINȚE NOI	48
MOARTEA LUI PETUNEL	51
CORABIA DINTR-O MĂSLINĂ.....	53
ATACUL PIPĂRUȘILOR.....	56

Partea a doua

Taina Orașului Invizibil	61
ÎN ÎNCHISOAREA ÎNCHISORILOR.....	63
LA DRUM, PE POTECA HUȘTIULUC	69
BALATURUL ROZALIU	72
CASTELUL DINTR-O CUTIE DE BISCUȚI.....	77
PODUL MINCIUNILOR	80
CARTEA VERDE A VERZUȘILOR	83
SPRE ORAȘUL INVIZIBIL	89
PRIZONIERI ÎN LABIRINTUL NEVĂZUT	92
„RUPI O FLOARE, PLÂNGE UN VERZUȘ!”.....	99

TEATRU pentru copii.....	101
TAINA ORAȘULUI INVIZIBIL sau ȚARA DE SUB PICIOR.....	103
PROLOG	107
MUZICĂ	110
<i>Scena 1: Bunicul, Zărzuc, Flanel.....</i>	<i>112</i>
ACTUL 1	120
<i>Scena 1: Zărzuc, Flanel, Sobolul</i>	<i>120</i>
MUZICĂ	121
<i>Scena 2: Zărzuc, Flanel, Uriașul Ficățel.....</i>	<i>123</i>
<i>Scena 3: Zărzuc, Flanel, Ficățel, Nenea, curteni.....</i>	<i>129</i>
<i>Scena 4: Zărzuc, Flanel, Ficățel, Mărgărit.</i>	<i>134</i>
<i>Scena 5: Zărzuc, Flanel, Ficățel, Mărgărit, Bufnilă, pipernici.....</i>	<i>138</i>
<i>Scena 6: Zărzuc, Mărgărit.....</i>	<i>141</i>
ACTUL 2	144
<i>Scena 1: Zărzuc, Flanel, Ficățel, Mărgărit.....</i>	<i>144</i>
<i>Scena 2: Aceiași.....</i>	<i>146</i>
<i>Scena 3: Zărzuc, Flanel, Ficățel, Mărgărit, Lila și Iasomia.</i>	<i>150</i>
<i>Scena 4: Aceiași, Prințul Amar.....</i>	<i>151</i>
Devorator de bune cuvinte, un Mecena discret.....	157

VA FI ODATĂ CA NICIODATĂ...

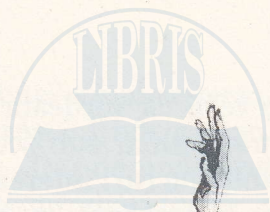
Va fi odată ca niciodată. Va fi, cam pe vremea când pe Pământ vom vedea numai fabrici cu coșuri negre și munți de gunoaie puturoase, care vor murdări rău apele și care vor înnegura cerul, făcând ca ziua să fie mai tot timpul doar o însurare sub norii cei roșii de pe cer. Pe vremea când, din pricina mulțimii de automobile nu se vor mai găsi pajiști bune de joacă pentru copii decât hăt, hăăăt, departe, la Munte. Pe vremea când copacii vor dispărea cu totul din orașe, iar florile se vor găsi numai în poze, la

Grădina Botanică și în grădinile celor foarte-foarte bogați. Pe vremea când pășările de oraș vor rămâne fără pene și se vor împuțina din cauza fumului negru scos pe nas de mașini, iar rândunelele și alte călătoare nu se vor mai întoarce niciodată în cuibul de sub streșină, din țările calde în care au stat toată iarna...

Atunci, se va ivi pe lume un băiețel care va apăra verdele Pământului de eterna distrugere, apoi va învăța să stea de vorbă cu florile și cu copacii, să le asculte dorințele și supărările. Care să aducă oamenilor mari vești despre plante, care să vorbească în numele plântuțelor și să le apare de oamenii răi, care le fac rău pentru a le fi numai lor bine...

Mămica lui Arin, căci așa se va numi acel băiat, îi va da la naștere numele unui arbore, ca să fie la fel de frumos ca arinul, pentru că ea văzuse în copilărie, pe vremea când uzinele nu scoteau chiar așa mult fum, arini adevărați lângă oraș, chiar o mică pădurice cu frunze zimțate...

La început Arin va fi un băiețel ca toți băieții, ba chiar va primi și ceva note proaste la școală, va mai trage și el din când în când căței de ureche și fetițele de codițe. Însă, după marea sa călătorie în Regatul Verzușilor, atât de bine ascuns sub coaja Pământului, Arin va deveni nu numai un copil bun la suflet și cuminte, așa cum își doresc toate mămicile și aproape toți tăticii, dar și cel mai grozav, cel mai important băiețel din lume. Căci, spre deosebire de lumea oamenilor mari, unde cei care au învățat cel mai mult și muncesc cel mai bine nu sunt întotdeauna răsplățiți, copiii înțelepți prea devreme nu primesc numai note mari, dar apar tot timpul la televizor, au voie să dea mâna chiar și cu regi, generali sau președinți, ba sunt luați și în plimbări cu vaporul, trenul și avionul, că să-i vadă cât mai multă lume, și să se minuneze și să se încredințeze că nu e nici o minciună ci, într-adevăr, copilul cel mititel este mai înțelept decât moșneagul cu părul alb care nu a învățat, în toată viața lui, să citească nici măcar o poveste, cum este aceasta, de pildă...
Deci, să începă povestea!

ARIN ȘI FLANEL, PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI

... Pentru că acum se întâmpla să fie vară și vacanță, Tăticul și Mămica îl trimiseseră pe Arin la Munte, la bunici, unde se mai găseau câțiva copaci încă neatinși de răul fumului orașului și de otrăvurile pe care oamenii mari le aruncă deseori, fără să le pese că distrug și puțina verdeață care a mai rămas pe Pământ. Iar în cotlonul puțin umblat în care se retrăseseră bunicii după ce ieșiseră la pensie mai trăiau încă

destule flori frumoase. Puțini oameni știu însă că verdeața este protejată de niște paznici miciuți, care locuiesc chiar sub scoarța Pământului: verzușii. Și despre ei vei afla multe lucruri interesante în povestea asta. Bineînțeles, sub fiecare floare veghează (cu capul în jos, vezi bine!) câte un mititel verzuș-de-floare, sub fiecare copăcel își duce traiul un mic verzuș-de-copac, până și sub cel mai mic fir verde de iarbă trăiește un verzuș-de-iarbă, pe care degeaba te-ai chinui tu să-l vezi cu ochiul liber... Dar despre verzușii paznici ai florilor vom mai vorbi ceva mai încolo.

În căsuța lui cu geamurile murdare de fum, Arin se juca toată ziua cu Flanel, prietenul său cățelușul, sau făcea lecții. Se plictisea totuși foarte tare, în ciuda giumbușlucurilor cățelușului, pentru că afară nu avea unde să se joace din cauza fumului înecăcios care venea de la Fabrica de baloane, din apropiere. Iar pe geamurile negre nu se putea vedea nimic!

Părinții lui Arin erau tot timpul ocupați: cel puțin așa spun toți oamenii mari, care pretind că ei nu se joacă toată ziua la serviciu, ci că fac acolo lucruri foarte importante, ba chiar că se duc numai din obligație cu colegii de serviciu „la o bere”.

Când veneau de la servicii, Mămica și Tătuca dădeau telefoane sau lucrau la calculator - numai de spus povești nu le ardea! Orice îi întreba (și erau foarte multe lucruri de întrebat!), Mama răspundea la fiecare întrebare, mângâindu-l pe creștet:

- Ei, nu poți să mă lași acum să lucrez?! Să-ți răspundă Tata!

Iar Tata, încruntându-se puțin, îi răspundea:

- Cum, chiar nu vezi că fac ceva?! Întreab-o pe Mama!

Dacă lucrau amândoi în aceeași cameră, Mama și Tata răspundeau:

- Întreabă-ne mai târziu, acum avem treabă! Doar știi că tot pentru tine lucrăm acum!

Arin aștepta până se făcea seară, ca să repete întrebarea, dar de cele mai multe ori fie adormea înainte, fie uita pur și simplu ce voise să întrebe mai înainte. Că întrebări avea el, să ajungă pentru o mie de mămică și de tătică! De ce plouă numai și numai de sus în jos? Unde se duc iarna muscuțiile? De ce nu zboară și noaptea albinele? Cine unge crengile tinere, ca să nu scârțâie când bate vântul? De ce nu se prind râmele cu pește, așa cum se prinde pește

cu râme? Când se termină apa din râu? De ce roua e udă și vântul nu e roșu? Unde găsesc licuricii baterii atât de mici?

Dar de unde vreți să știe un om mare toate răspunsurile la aceste întrebări foarte importante? Așa că Arin, desigur, nu primea răspuns la întrebările lui. Orice ar fi întrebat, răspunsul era amânat sau i se răspundea ceva scurt. De ce merg mașinile pe șosea și oamenii pe trotuar și nu exact pe dos?, mai întreba Arin.

- Vai ce deștept e puiul mamei!, se bucura Mama, încurcându-i cu dragoste părul și plecând la bucătărie, lăsându-l însă fără răspuns. Dar oare Mama chiar știa răspunsul?

- De ce tăticii pleacă dimineța devreme și nu se întorc decât seara târziu - și atunci foarte supărați?, voia să știe băiețelul.

- Întreb-o pe Mama!, îl îndemna Tata, încercându-se de râs. Oare de ce?

De obicei, părinții lui Arin se mulțumeau însă să o facă pe surzii. Sau să amâne:

- Lasă, afli tu atunci când ai să crești mare!

Cu Bunicul era însă altceva! Bunicul îi răspundea întotdeauna la întrebări, cu mare plăcere chiar, iar Bunica îi făcea cozonac și înghețată de casă... Dar bunicii erau așa de departe... Acolo Arin se juca în voie în iarbă, se cocoța în copaci adevărați și culegea flori adevărate pentru Bunica, iar Flanel se dădea peste cap de adevărat de fericit ce era.

Uff, părinții ăștia! Trebuie să avem încredere în oamenii mari?, se întreba băiețelul. Sigur, nu în oamenii mari pe care nu-i cunoaștem! Dar putem să-i credem pe cuvânt pe tăticii, mămicile, frații și surioarele mai mari, pe unchii și mătușile noastre, atunci când ne promet ceva? Vă spun: pe un om mare nu trebuie să-l crezi întotdeauna, dar, până afli și singur care e adevărul, tot e mai bine să îți seama de ce spune unul mai mare decât tine.

Când Mama și Tata s-au hotărât să-l trimită singur la bunici, Arin a plâns atât de mult să nu fie despărțit de prietenul său cu blană lungă și moale ca o flanelă și bot ca de cauciuc, încât părinții acceptară până la urmă ca să-l ia cu el și pe cățelușul Flanel. Un „cocker amestecat”, după cum glumea tatăl lui Arin, de fapt un cocker mioritic, pentru că micul cățeluș, care avusese în mod sigur o mamă cocker, semăna de fapt cu foarte multe rase de câini, ba chiar și cu niște pisicuțe. Mai mult, atunci când, după ce